

Nie sposób było tego dokonać na przestarzałych technologicznie maszynach. Kluczem do sukcesu musiała być świetna ekonomia i wydajność produkcji oraz najwyższa jakość wyrobów. Wówczas to właściciele TELE-FONIKI postanowili zbudować nowoczesny zakład kablowy. Skorzystano ze znaczących kredytów inwestycyjnych udzielonych przez bank BPH oraz ustawowych przywilejów przewidzianych dla zakładu pracy chronionej. Nowy zakład stworzono od podstaw w 1994 roku na wykupionym terenie upadłego zakładu „PEMOD” przy ul. H. Cegielskiego. W ciągu pół roku od przejęcia terenu 29 czerwca 1994 roku zakład podjął produkcję. Każdy miesiąc jego funkcjonowania obfitował w coraz to nowe inwestycje. W nowym zakładzie TELE-FONIKI zainstalowano najnowocześniejsze dostępne na świecie maszyny zintegrowane w spójną linię produkcyjną charakteryzującą się kompaktową zabudową, elastycznością ciągów technologicznych i najwyższym poziomem automatyzacji. Sercem tego układu były tandemowe linie izolacyjne foam-skin i skin-foam-skin zintegrowane z robotem magazynującym szpule oraz ze skręciarkami S-Z. Na dostawców wybrano liderów w zakresie budowy specjalistycznych maszyn kablowych: Maillefer (Szwajcaria), Robotech (Austria), Frisch (Austria), Ceeco (Kanada). Całość zamontowano i uruchomiono w rekordowo krótkim czasie. Było to nowatorskie rozwiązanie w Polsce, rzadko spotykane nawet w kablowniach Europy.

W 1995 roku Zakład uzyskał certyfikat ISO 9001:1994, a w 1999 roku certyfikat ISO 14001:1996 wydany przez: niemiecką jednostkę certyfikującą DQS oraz PCBC (Polskie Centrum Badań i Certyfikacji).

W 1996 roku rozpoczął się swoisty „wyścig zbrojeń” związanych z nowym „hitem”: kablami światłowodowymi i kablami komputerowymi. Wyścig ten, w którym uczestniczyły: Bydgoska Fabryka Kabli i Fabryka Kabli Ożarów według miarodajnych ocen rynkowych wygrała TELE-FONIKA. Zakład zaprojektowany i wybudowany dla potrzeb produkcji kabli światłowodowych był nowatorskim rozwiązaniem architektonicznym, łączącym estetykę ze specyficznymi wymaganiami technologicznymi. Zakupione urządzenia technologiczne firmy Nokia Maillefer były dostarczone 19 stycznia 1997 roku i po trzech tygodniach

4.1.52 Budynek główny

zostały zainstalowane, a specjaliści producenta rozpoczęli ich rozruch technologiczny. Tempo realizacji tej inwestycji było nieporównywalne do jakiegokolwiek dotychczas znanej instalacji do produkcji światłowodów. Dostawca maszyn firma Nokia Maillefer nakręciła swój film reklamowy w zakładzie światłowodowym w Myślenicach i przywoziła tu swoich klientów z m.in. Korei, Brazylii, Kanady itp., aby pokazać modelowe rozwiązanie technologiczne zakładu. Nawet na obecne warunki jest to wciąż nowoczesny zakład zachwycający specjalistów światowego przemysłu kablowego.

Podobnie było z kablami komputerowymi. Zakupione, wysokowydajne linie technologiczne firmy Ceeco (Kanada) i Ku-Ka-Ma (Niemcy) umożliwiły wykonanie dowolnych konstrukcji i kategorii kabli komputerowych.

W 1997 roku podwojono zdolności produkcyjne kabli telekomunikacyjnych miedzianych a w 2001 roku kabli światłowodowych. Zakupione zestawy maszyn stanowiły komplementarne ciągi technologiczne, w pełni skomputeryzowane w zakresie planowania i nadzoru produkcji. Pewnym nowum było zastosowanie przy identyfikacji materiałów, półwyrobów i wyrobów gotowych kodów kreskowych. Równolegle z rozbudową zdolności produkcyjnych zostały zakupione unikalne urządzenia kontrolno-pomiarowe umożliwiające nie tylko pomiary one-line parametrów fizyko-technicznych wyrobów ale i pomiary symultacyjne wyrobów w określonym reżimie eksploatacyjnym.

Na dostawcę urządzeń wybrano światowego lidera w zakresie produkcji maszyn tego typu firmę Nokia Maillefer, co w efekcie umożliwiło produkcję kabli światłowodowych na najwyższym światowym poziomie. Zrealizowana inwestycja umożliwiła unikalną produkcję kabli do układania w kanalizacji ściekowej (burzowej i sanitarnej), autonomicznych kabli typu ADSS do podwieszania na słupach linii energetycznych oddalonych od siebie o ok. 500 m, przewodu OPGW jako konstrukcji hybrydowej przewodu odgromowego i kabla światłowodowego do linii napowietrznych WN. Zakres produkcji obejmował także pełną gamę kabli z zabezpieczeniem antyszczurowym w postaci: powłok poliamidowych, taśmy korugowanej lub „specjalnego rovingu szklanego”, kabli o konstrukcji „mikrotuby” z zawartością 432 włókien światłowodowych i średnicy zewnętrznej kabla poniżej 19 mm oraz kabli światłowodowych o konstrukcji „normalnej tuby” zawierających 288 włókien światłowodowych.

W ten sposób TELE-FONIKA weszła do grupy największych czterech polskich kablowni. Osiągała zysk brutto przewyższający pozostałe zakłady kablowe. W swym dynamicznym rozwoju osiągała corocznie przyrosty przychodów ze sprzedaży i zysków brutto rzędu 50–70 procent. Wysokie obroty w tym asortymencie kabli, wypracowane zyski oraz wiarygodność kredytowa pozwoliły na kolejne inwestycje polegające na zakupie słabych ekonomicznie zakładów branży kablowej w Polsce.

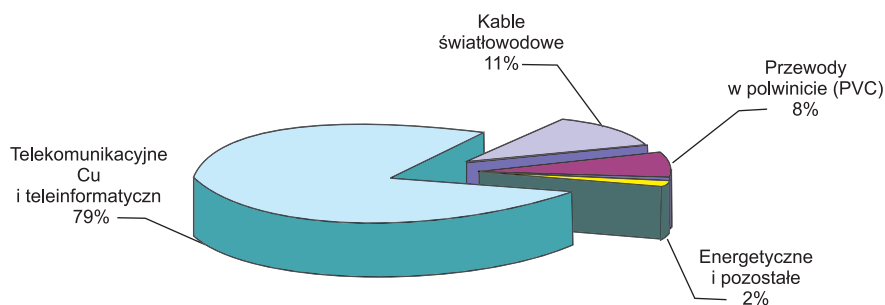
Obowiązki Dyrektora Generalnego w Spółce pełnili:

- Bogdan Zapaśnik
- Stanisław Mlak
- Anrzej Bąbaś

7 marca 2001 roku Zakłady Kablowe TELE-FONIKA s.c. zostały przekształcone w Zakłady Kablowe TELE-FONIKA S.A.

18 stycznia 2002 roku nastąpiło połączenie w jeden podmiot gospodarczy pod nazwą TELE-FONIKA KFK S.A. Zakładów Kablowych TELE-FONIKA S.A. oraz Krakowskiej Fabryki Kabli S.A.

9 czerwca 2003 roku po utworzeniu TELE-FONIKI Kable S.A., zakład utracił osobowość prawną i tak jak pozostałe zakłady w Grupie stał się jej członkiem pod nazwą Zakład Myślenice.

Ryc. 4.1.53 Procentowa struktura produkcyjna wyrobów

Zakład Myślenice zatrudnia ok. 200 pracowników i zajmuje powierzchnię 5,5 ha. Specjalizuje się w produkcji kabli telekomunikacyjnych światłowodowych, miedzianych i komputerowych. Asortyment produkowanych wyrobów zwiększył się o przewody samochodowe produkowane na liniach technologicznych firmy ROSENDAHL zainstalowanych w 2006 roku.

4.1.6

Centrokabel S.A.

obecnie TELE-FONIKA Kable Handel S.A

(Biuro Sprzedaży Kabli i Przewodów Centrokabel)

4.1.54 TELE-FONIKA Handel Budynek główny

Przedsiębiorstwo zostało utworzone pod nazwą Biuro Sprzedaży Kabli i Przewodów Centrokabel na mocy art. 1 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. Nr 49, poz. 439). Zgodnie z zarządzeniem nr 167 Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 17 czerwca 1959 r. Przedsiębiorstwo przyjęło środki trwałe i środki obrotowe niezbędne do wykonania zadań oraz należności i zobowiązania Biura Zbytu Kabli i Przewodów w Katowicach i Centralnej Składnicy Kabli i Przewodów w Bytomiu.

Z dniem 10 września 1968 r. przedsiębiorstwo zmieniło swoją siedzibę, z dotychczasowej w Katowicach na nową mieszczącą się w Bytomiu przy ul. Składowej 2.

Na podstawie Zarządzenia Ministra Przemysłu Maszynowego z dnia 30 grudnia 1969 r. utworzono przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą Kombinat Przemysłu Kabli Polkabel. W składzie kombinatu, zrzeszającego wielu producentów kabli znalazło się Biuro Sprzedaży Kabli i Przewodów Centrokabel.

Następnie w wyniku zmian organizacyjnych Zarządzeniem Ministra Przemysłu Maszyn Ciężkich i Rolniczych z dnia 26 października 1976 r. na podstawie art. 4 i 6 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych zostało ponownie utworzone Przedsiębiorstwo Państwowe pod nazwą Biuro Sprzedaży Kabli i Przewodów Centrokabel.

Kolejna zmiana nazwy nastąpiła w wyniku Zarządzania Ministra Rynku Wewnętrznego z dnia 6 marca 1989 r., zmieniającego nazwę przedsiębiorstwa z BSKiP Centrokabel na Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe Centrokabel wraz z rozszerzeniem przedmiotu działania przedsiębiorstwa.

Do końca 1987 roku cała produkcja polskiego przemysłu kablowego przeznaczona na zaopatrzenie rynku wewnętrznego była objęta centralnym rozdzielnictwem, nad którym nadzór sprawował Centrokabel jako obligatoryjny pośrednik, bilansujący potrzeby i koordynujący dystrybucję wyrobów kablowych. Począwszy od 1988 roku tj. od momentu zniesienia rygoru obowiązkowego pośrednictwa, Centrokabel dostosowując się do nowych reguł rynku, przekształcił się w Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe działające na zasadach hurtowni. Atutem firmy było bardzo dobre zaplecze magazynowe i infrastruktura techniczna dostosowana do potrzeb prowadzonej działalności handlowej.

W pierwszych miesiącach 1990 roku, sytuacja gospodarcza i wprowadzone nowe warunki kredytowania spowodowały załamanie popytu na wyroby kablowe. Po krótkotrwałym okresie spadku sprzedaży, dzięki utrwalonej renomie rzetelnego dostawcy i wprowadzeniu szeregu ułatwień dla klientów związanych z zakupem towarów, nastąpił stopniowy wzrost obrotów pozwalających na prowadzenie racjonalnej sprzedaży. Udział PHU Centrokabel wzrósł w krajowym rynku sprzedaży wyrobów kablowych do 6–7%.

Z uwagi na położenie geograficzne około 80% obrotów handlowych spółki Centrokabel było realizowanych z odbiorcami Polski południowej. Klienci Firmy rekrutują się przeważnie spośród drobnych odbiorców zamawiających niewielkie ilości wyrobów na doraźne potrzeby. Odbiory zakupionych partii towarów z magazynu dokonywane były najczęściej transportem własnym klienta. Celem usprawnienia obsługi klienta i obniżenia kosztów zaopatrzenia Centrokabel uruchomił własny transport samochodowy.

Zmieniająca się sytuacja gospodarcza w kraju wpływa na wahania popytu na poszczególne asortymenty, tak więc załamanie się budownictwa mieszkaniowego zmniejszyło zapotrzebowanie na elektroenergetyczne kable ziemne Al i Cu oraz przewody elektroenergetyczne, natomiast wzrost zainteresowania telefoniacją wsi zwiększył popyt na kable i przewody telefoniczne. Przedsiębiorstwo

nie planowało żadnych poważnych inwestycji, gdyż istniejąca baza magazynowa i zaplecze techniczne mogły sprostać znacznie zwiększonym zadaniom.

Chcąc sprostać rodzącej się konkurencji, firma przeprowadziła szerokie badania marketingowe w celu rozeznania aktualnych potrzeb rynkowych. W wyniku tych badań Firma rozszerzyła swoją ofertę handlową o następujący asortyment:

- wyroby hutnicze,
- silniki wysokoprężne,
- sprzęt elektrotechniczny,
- sprzęt elektroinstalacyjny,

Dla usprawnienia działalności firmy postanowiono przeprowadzić prywatyzację poprzez likwidację przedsiębiorstwa i oddanie do odpłatnego korzystania mienia przyszłej pracowniczej spółce akcyjnej, zgodnie z art. 37 ust. 1 pkt. 3 ustawy o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych z dnia 13 lipca 1990 r. (Dz. U. 51 poz. 298). Wybór tej formy prywatyzacji pozwolił zachować całość majątku, która jest integralnie ze sobą związana. Kierownictwo Przedsiębiorstwa zaproponowało zawarcie umowy leasingowej ze Skarbem Państwa na korzystanie z mienia zakładu przez okres 5–8 lat a należności z tytułu dzierżawy byłyby w spłacane z wypracowanych zysków firmy.

Utworzenie spółki Centrokabel S.A. polegało na sporządzeniu aktów notarialnych związanych z:

- zawarciem umowy spółki akcyjnej zgodnie z art. 314 KH,
- sporządzeniem Statutu Spółki

W umowie o prywatyzacji założyciele wyrażają zgodę na: zawiązanie spółki akcyjnej i brzmienie Statutu, wymieniają osoby obejmujące akcje oraz ilości i rodzaj akcji objętych przez każdą z nich, cenę akcji oraz terminy wpłat na akcje. Stwierdzają też dokonanie wyboru pierwszych władz Spółki tzn. Zarządu i Rady Nadzorczej.

Po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 1991 r. Sąd Rejonowy w Katowicach na posiedzeniu niejawnym zarządził wpis do rejestru handlowego (RHB 6832) Przedsiębiorstwa Handlowo-Usługowo-Produkcyjnego Centrokabel Spółka Akcyjna w Bytomiu.

Po przeprowadzonej prywatyzacji za przedmiot działalności przedsiębiorstwa spółki przyjęto prowadzenie działalności handlowej, usługowej i produkcyjnej w branżach elektrotechnicznej, a w szczególności w zakresie:

- kabli i przewodów,
- osprzętu sieciowego i kablowego,
- osprzętu instalacji domowych,
- sprzętu gospodarstwa domowego,
- importu wyrobów w branży elektrotechnicznej,
- transportu samochodowego,
- prowadzenia usług marketingowych.

Kapitał akcyjny spółki ustalono na 6 500 000 000 000 PLZ i podzielono na 13 000 akcji po 500 000 PLZ nominalnej wartości każda. Wszystkie akcje spółki są akcjami na okaziciela. Akcje zostały kupione za gotówkę. Po denominacji kapitał spółki wynosił 1 400 000 PLN, podzielonych na 13 000 akcji o wartości nominalnej 50 PLN każda.

Głównym celem nowo powstałej Spółki było zwiększenie wartości sprzedawanych towarów i usług, zwiększenie zysku oraz zminimalizowanie kosztów funkcjonowania.

W styczniu 1998 r. 100% akcji firmy Centrokabel S.A., wykupiła od akcjonariuszy grupa ELEKTRIM Kable S.A.

Właścicielem większościowym ELEKTRIM Kable S.A. była firma „matka” ELEKTRIM S.A. Firma ta 17 lutego 1999 roku utworzyła holding z trzech polskich zakładów kablowych: Bydgoskiej Fabryki Kabli S.A.; Fabryki Kabli Ożarów S.A.; Fabryki Kabli Załom S.A. i Centrokabel S.A.

W wyniku niekorzystnych inwestycji kapitałowych i pojawiających się kłopotów finansowych ELEKTRIM S.A. postanawia sprzedać holding Elektrim Kable S.A. 7 stycznia 2002 roku firmę kupuje TELE-FONIKA KFK S.A. 9 czerwca 2003 roku powstaje nowy skonsolidowany podmiot gospodarczy TELE-FONIKA Kable S.A. skupiający Krakowską Fabrykę Kabli S.A.; Fabrykę Kabli Załom S.A. Bydgoską Fabrykę Kabli S.A.; Zakłady Kablowe TELE-FONIKA S.A. z zakładami w Myślenicach i Krakowie Bieżanowie oraz Centrokabel S.A. Z tą też chwilą skonsolidowane firmy tracą osobowość prawną stając się w strukturze firmy zakładami produkcyjnymi lub handlowymi jak to miało miejsce z Centrokablem. Nowy właściciel Firmy zadbał o poprawienie jej wizerunku wykonując gruntowny remont powierzchni biurowych, socjalnych i magazynowych w siedzibie Firmy w Bytomiu.

1 stycznia 2005 roku w strukturze Grupy TELE-FONIKA zostaje powołany nowy podmiot gospodarczy TELE-FONIKA Kable Handel S.A. z siedzibą na ulicy Składowej 2 w Bytomiu. Powstał on w oparciu o bazę magazynową i infrastrukturę techniczną Centrokabla. Zadaniem Spółki jest kompleksowa obsługa rynku krajowego w zakresie sprzedaży i logistyki dostaw wyrobów kablowych dla wszystkich segmentów rynku.

Spółka zorganizowana jest w obrębie trzech pionów działalności, Biura Rynku Krajowego, Biura Sprzedaży oraz Magazynów i Logistyki.

Biuro Rynku Krajowego odpowiada za kontakty z Klientami, zdobywanie nowych Klientów i ich zamówień, budowanie pozytywnych z nimi relacji, podpisywanie umów handlowych, negocjowanie warunków sprzedaży.

Biuro Sprzedaży odpowiada za realizację złożonych zamówień w zakresie kompletacji i terminów dostaw.

Dział Magazynów i Logistyki działa w oparciu o dwa centra dystrybucyjne na terenie byłej Fabryki Kabli Ożarów w Ożarowie Mazowieckim oraz w Bytomiu. Tu odbywa się kompletacja dostaw zgodnie z zamówieniem klienta, dostawa wyrobów, wystawianie dokumentów przewozowych oraz faktur.

4.1.55 Magazyn

4.1.56 Pole magazynowe

Centrum dystrybucyjne w Bytomiu posiada ponad 7 tys. m² powierzchni magazynowej i zatrudnia wg danych na dzień 31 grudnia 2006 roku 21 pracowników. Łącznie w TELE-FONIKA Kable Handel S.A. zatrudnionych było w 2006 roku ponad 152 pracowników. Obroty handlowe Firmy osiągnęły 29,5 % wolumenu sprzedaży Grupy TELE-FONIKA w 2006 roku.

Lista osób kierujących Centrokablem od chwili założenia Firmy od 1948 roku:

- Tadeusz Moskalewski (1948–1950)
- Henryk Ader (1950–1968)
- Janusz Bielica (1968–1980)
- Sergiusz Mańka (1980–1990)
- Czesław Rudyk (1990–1996)
- Andrzej Wszółek (1997–1998)
- Henryk Kolano (1998–2001)
- Paweł Piecuch (2001–2004)

Osoby kierujące spółką TELE-FONIKA Kable Handel S.A od 1 stycznia 2005 roku;

- Mirosław Serwatka
- Ryszard Pilch

4.1.7

Zakład Maszyn Kablowych

(Baza Maszyn Kablowych)

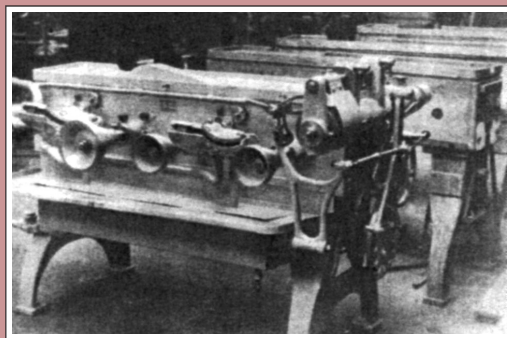
Zakład Maszyn Kablowych w Krakowie odegrał znaczącą rolę w rozwoju powojennego polskiego przemysłu kablowego. Druga wojna światowa praktycznie zniszczyła przemysł kablowy w Polsce. Okupant, wycofując się z kraju w 1944 r., wywiózł wszystkie znaczące maszyny i urządzenia oraz materiały. Część tego dorobku została rewindykowana. Wobec ogromnego zapotrzebowania na kable dla odbudowującego się ze zniszczeń wojennych kraju powstała konieczność wytwarzania maszyn i urządzeń technologicznych do produkcji wyrobów kablowych w kraju ponieważ ich import nie wchodził w rachubę.

Doceniając wagę problemu, ówczesne kierownictwo Krakowskiej Fabryki Kabli – w osobach Tadeusza Moskalewskiego, Wacława Kiełbika i Tadeusza Rezczyńskiego – podejmuje jedynie słuszną decyzję uruchomienia produkcji tych urządzeń we własnym zakresie. Budowę niezbędnych maszyn do produkcji kabli postanowiono zacząć od odtwarzania istniejących wzorów. W tym celu w dziale remontowym fabryki w 1946 roku wydzielono brygadę Piotra Mięso, która zaczęła odtwarzać z odręcznych szkiców, części zamienne do istniejących maszyn.

Następnie brygadę powiększono do oddziału, lokalizując go na terenie dawnego Gumonu. Kierownictwo oddziału powierzono początkowo Andrzejowi Kasperkowi, następnie Franciszkowi Goczałowi, a w końcu Tadeuszowi Rezczyńskiemu.

Rezultatem tych działań było wykonanie już w 1947 roku pięciu sztuk ciągarek drutów cienkich, tzw. L-6. Ich walory użytkowe zostały potwierdzone przez producentów kabli.

W czerwcu 1946 roku Tadeusz Moskalewski, nestor polskiego kablownictwa, organizuje i staje na czele Biura Badawczo-Konstrukcyjnego z dwoma pionami: pionem rozwoju kabli i przewodów oraz pionem budowy maszyn i urządzeń do pro-

Ryc. 4.1.57 Ciągarka typu L-6
do drutów cienkich

dukcji kabli i przewodów. Z tych powodów rok 1947 można uznać za rok rozpoczęcia profesjonalnej produkcji maszyn kablowych w Polsce.

Do biura budowy maszyn przyjęto w 1947 roku doświadczonego konstruktora Krzysztofa Bałtagę, który organizuje Biuro Konstrukcyjne. Od 1948 r. zaczyna powstawać wiele maszyn odtworzeniowych takich jak:

- 20-biegowe izolarki drutów cienkich, tzw. „angielki”,
- emalierki drutów nawojowych cienkich i grubych, zwanych „permelami”,
- dalsze serie ciągarek,
- 1-6 12-biegowe izolarki drutów nawojowych papierem i bawełną, tzw. „freut-zheimy”.

Do budowy nowych i remontu starych maszyn potrzebne były odlewy żeliwne. Wacław Kiełbik organizuje w 1949 r. odlewanie małych odlewów żeliwnych w zużytych piecach tyglowych do topienia miedzi, a następnie, własnymi siłami oddziału buduje się mały „żeliwiak” do odlewów o masie do 500 kg. Jest to początek odlewni, jednego z wydziałów przyszłego Zakładu Maszyn Kablowych. Po przejściu w 1947 roku Tadeusza Moskalewskiego do zjednoczenia, kierownikiem BBK zostaje Kazimierz Kolbiński, przyszły profesor Politechniki Warszawskiej. W roku 1951 przenosi on Biuro Badawczo-Konstrukcyjne do Ożarowa Mazowieckiego, przekształcając je w Centralne Biuro Konstrukcji Kablowych. Będzie ono zapleczem badawczo-rozwojowym dla całego Zjednoczenia. Przy tej reorganizacji pion budowy maszyn dawnego BBK pozostaje pod kierownictwem Krzysztofa Bałtagi w Krakowie, jako oddział CBKK.

Rosnące zapotrzebowanie na maszyny kablowe przy dalszym braku możliwości ich importu skłoniły kierownictwo Krakowskiej Fabryki Kabli do przekształcenia w 1951 roku oddziału w wydział projektowania i budowy maszyn kablowych zwany Bazą Maszyn Kablowych.

Dla nowo powstałego wydziału, którego siedzibę zorganizowano w murowanych barakach, na tzw. terenach „C”, wybudowano w 1953 roku halę o łącznej powierzchni 2300 m kw. łączącą te baraki. Jak na ówczesne możliwości Bazę

Ryc. 4.1.58 Baza
Maszyn Kablowych
– 1953 r.

Maszyn Kablowych wyposażono w kompletne zestawy urządzeń niezbędnych do wykonywania maszyn kablowych. W tym samym czasie na terenach dawnej cegielni zorganizowano pod nadzorem Wacława Kiełbika odlewnię żeliwa pracującą na potrzeby BMK.

W 1956 roku Bazę Maszyn Kablowych włączono w strukturę organizacyjną Krakowskiej Fabryce Kabli. Bezpośrednie związki pomiędzy BMK i KFK pozwoliły na efektywniejsze wykorzystanie potencjału wytwórczego, zwłaszcza w procesie badania nowych maszyn oraz oceny ich jakości i niezawodności. Permanentna modernizacja i rozbudowa BMK umożliwia uruchomienie seryjnej produkcji maszyn dla potrzeb KFK innych kablowni zjednoczenia.

Szczególny rozwój budownictwa maszyn zaczyna się od połowy lat pięćdziesiątych. W roku 1953 zostaje powołane nowe kierownictwo KFK w osobach: dyrektor naczelny – Apolinary Kozub, dyrektor techniczny – Adam Lausch, dyrektor ekonomiczny – Bernard Kukielski. Nowe kierownictwo KFK postawiło na rozwój potencjału wytwórczego i nowatorskie rozwiązania techniczne. W tym celu w 1954 roku wprowadzono następujące rozwiązania o charakterze organizacyjno-technicznym:

- zmieniono system organizacyjny: w miejsce BMK powołano Zakład Maszyn Kablowych o określonej samodzielności działający w ramach KFK;
- zwiększono zatrudnienie w wydziałach produkcyjnych, a przede wszystkim w dziale głównego konstruktora, głównego technologa i w grupie nadzoru technicznego. Nowo przyjęci inżynierowie, to młodzi absolwenci AGH i Politechniki Krakowskiej;
- rozbudowano zakład o nowe powierzchnie produkcyjne;
- zakupiono nowe obrabiarki.

Po zmianach organizacyjnych w skład Zakładu Maszyn Kablowych wchodziły: wydział obróbki skrawaniem, wydział obróbki ręcznej i montażu, wydział odlewni żeliwa, dział głównego technologa, dział kontroli jakości.

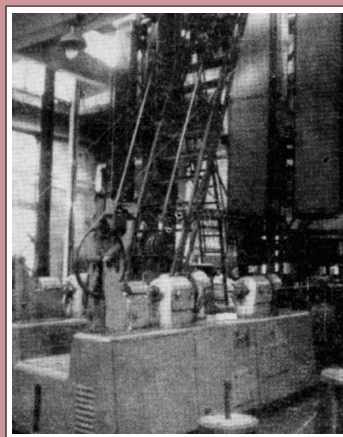
Na potrzeby ZMK pracowały również działy: księgowości, zaopatrzenia i zbytu zakładu macierzystego. Dział głównego konstruktora podporządkowano bezpośrednio dyrektorowi technicznemu KFK.

Opisane działania dały szybkie wyniki w postaci wprowadzenia nowych i nowoczesnych technologii w kablownictwie. Na szczególną uwagę zasługuje uruchomienie już w 1956 r. w Krakowskiej Fabryce Kabli produkcji koncentrycznych kabli telekomunikacyjnych. Stanowiły one przełom w technologii przesyłania na duże odległości np. do 1200 rozmów równocześnie lub programów telewizyjnych bez dodatkowych zniekształceń. Na tych kablach zbudowano między innymi magistralę do przesyłu sygnałów „Interwizji” w Europie Środkowej, łącząc Berlin, Pragę, Warszawę, Budapeszt i Moskwę. Inicjatorem i prowadzącym realizację tematu był Adam Lausch.

Należy też wspomnieć o grupie konstruktorów i technologów dzięki, którym zostało zrealizowane to przedsięwzięcie: Wacław Kiełbik, Krzysztof Bał-

Ryc. 4.1.59 Hala fabryczna nowego ZMK

Ryc. 4.1.60 Oprzędzarko-
-wypalarka OWII/80

taga, Leopold Malinowski, Tadeusz Reczyński, Ludwik Ptak, Józef Domagała i inni. Z dużej, grupy realizatorów na szczególną uwagę zasługuje ślusarz narzędziowiec Stefan Kowal, wykonawca prototypu matrycy-łańcucha, który umożliwiał w sposób ciągły natrysk co kilkanaście mm „dysków” dystansowych na przewodzie centralnym pary koncentrycznej. Rozwiązania tego problemu były unikalne w skali europejskiej i chronione patentami oraz wzorami użytkowymi. KFK jako jedyny zakład kablowy w Polsce opanował tę produkcję na skalę przemysłową.

Podobnie dużym osiągnięciem było zaprojektowanie i wykonanie w ZMK w 1955 r. urządzeń do produkcji drutów nawojowych w izolacji szklano-lakierowej. W macierzystym zakładzie w 1956 r. powstał nowy wydział – produkujący druty nawojowe w szkło. Te urządzenia technologiczne zwano oprzędzarko-wypalarkami.

Pomysł wykonania tych maszyn i jego realizacja to wspólne dzieło pracowników ZMK i Krakowskiej Fabryki Kabli wśród których byli: Leopold Malinowski, Krzysztof Bałtaga, Tadeusz Janotka, Jerzy Róg, Stanisław Andrzejewski, Tadeusz Raszyk, Stanisław Paciuch, Tadeusz Reczyński, Józef Smoczyński (twórca produkcji lakierów elektroizolacyjnych), Jerzy Bigaj i inni. Urządzenia te pracowały w zakładzie macierzystym i były również znaczącym szlagierem eksportowym.

Ciągle poszerzał się i udoskonalał asortyment maszyn produkcji BMK. Od roku 1953 powstają maszyny do plastycznej przeróbki metali: walcarko-splaszczarki drutów profilowych i sektorów, skręćarki dławiące do cienkich żył, skręćarki koszarowe pojedyncze i tandemowe do produkcji lin napowietrznych i sek-

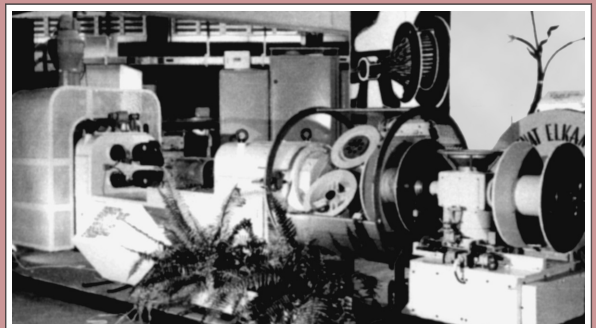
torów, skręćarki przewodów energetycznych i ośrodków kabli telefonicznych. Maszyny izolujące: izolarki żył papierem, bawełną i jedwabiem, izolarko-nakładarki na przewody w gumie, izolarki żył kabli teletechnicznych, izolarki żył kabli silnoprądowych na średnie i wysokie napięcia, emalierki drutów okrągłych i profilowych, oprzędzarko-wypalarki drutów nawojowych w izolacji szklano-lakierowej. Urządzenia pomocnicze: typoszereg nawijarek i urządzeń zdawczych, przewijarki przewodów drutów, szychu, nici itp. – od bardzo delikatnych po urządzenia obsługujące wielotonowe bębny kablów.

KFK była pierwszym w kraju producentem płyt elektroizolacyjnych, na bazie których produkowano laminaty foliowane niezbędne do produkcji obwodów drukowanych. Znaczna część tych urządzeń była zaprojektowana i wykonana w ZMK w latach 1959–1960, przy współpracy: Adama Lausza, Heleny Wajdy, Bogusława Klimka i Józefa Smoczyńskiego.

Osiągnięcia ZMK pozwoliły już od 1962 roku na wystawianie swoich maszyn na międzynarodowych targach w Poznaniu, Bazylei, Kijowie, Hannowerze, Moskwie, Lipsku, Brnie, Zagrzebiu i Salonikach. Budziły one zawsze duże zainteresowanie specjalistów i były wielokrotnie nagradzane. M.in. w 1971 roku na Międzynarodowych Targach w Lipsku skręćarka dławiąca wielokrotna typ SDW 160 została nagrodzona złotym medalem za oryginalność i nowoczesność konstrukcji. Twórcami tej skręćarki byli: Leopold Malinowski, Augustyn Olaszewski, Tadeusz Gąstoł, Tadeusz Janotka i Tadeusz Tabiś.

Dzięki tym osiągnięciom rozpoczyna się również eksport urządzeń produkowanych przez ZMK. W szczytowym okresie wynosił on ponad 30% rocznej produkcji. Odbiorcami urządzeń były kablownie w Czechosłowacji, NRD, Jugosławii, ówczesnym ZSRR, w Egipcie, Bułgarii, Niemieckiej Republice Federalnej i Rumunii.

Pod koniec lat 60-tych uruchomienie w Polsce wydobycia bogatych złóż miedzi na Dolnym Śląsku, przynosiło nadzieję na zwiększenie produkcji kabli, a tym samym na zwiększenie zapotrzebowania na maszyny kablów. W roku 1970 Krakowska Fabryka Kabli występuje do zjednoczenia z inicjatywą rozbudowy ZMK. Biorąc również pod uwagę światowe tendencje rozwoju produkcji kabli w izolacjach i powłokach z tworzyw termoplastycznych, kierownictwo KFK rekomendowało też zakupienie w renomowanej firmie licencji na produkcję wytłaczarek.

Ryc. 4.1.61 Skręćarka czwórek typu SG-4S

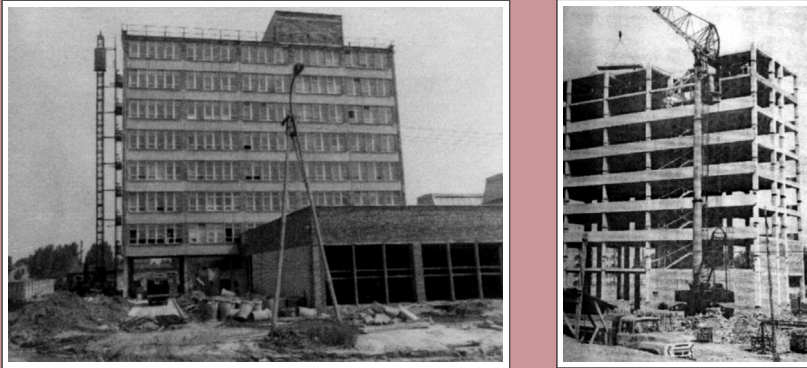

Ryc. 4.1.62 Konstruktorzy ZMK odbierają złoty medal na Targach Lipskich

W tym swoistym wyścigu technologicznym, zakup licencji skracza czas uruchomienia produkcji pierwszych tego typu maszyn, a tym samym przyspieszy produkcję kabli w izolacjach termoplastycznych we wszystkich krajowych kablowniach. Propozycję kierownictwa KFK poparł Jerzy Unrug dyrektor techniczny zjednoczenia oraz Jerzy Agonek dyrektor zjednoczenia do spraw inwestycji. Na te cele zabezpieczono w KFK odpowiednie środki. W 1971 r. w znanej niemieckiej firmie Reifenhauser KG zostaje zakupiona licencja na produkcję i użytkowanie typoszeregu linii wytłaczarkowych z wytłaczarkami o średnicach ślimaków od 25 do 150 mm. Zakup i wdrożenie licencji było milowym krokiem na drodze w technologii wytwarzania maszyn. Wymagało bowiem opanowania najnowocześniejszych technologii z zakresu obróbki nietypowych elementów obróbki mechanicznej i utwardzania powierzchni cylindrów i ślimaków wytłaczarek za pomocą azotowania jonizacyjnego. Ta technologia umożliwiła dziesięciokrotne zwiększenie grubości warstwy utwardzonej w stosunku do azotowania metodą klasyczną, a tym samym zwiększenia trwałości tych elementów maszyn.

Wprowadzenie napędów silnikami prądu stałego wraz z najnowszymi układami sterowniczymi gwarantowało pełną synchronizację kilkudziesięciometrowej długości linii produkcyjnej, składającej się z wielu współpracujących ze sobą mechanizmów.

Równocześnie z zakupem licencji przystąpiono do budowy nowego Zakładu Maszyn Kablowych, przeznaczając na tę inwestycję 350 milionów złotych. Inwestorem była Krakowska Fabryka Kabli i na ten cel przeznaczyła 6 ha gruntu z własnego terenu. Prace projektowe zlecono Biuru Projektów Biprokabel w Bydgoszczy w grudniu 1970 roku. Pod koniec 1971 roku na plac budowy weszło Krakowskie Przedsiębiorstwo Budownictwa Przemysłowego, przystępując do budowy zakładu. W stanie surowym zakład wybudowano w 1972 roku, a całą inwestycję zakończono w 1973 roku.

Ryc. 4.1.63 Budowa nowego zakładu ZMK w 1972 roku

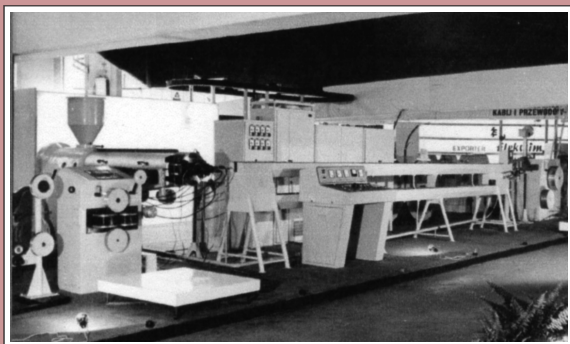
ZMK zaprojektowano na docelowe zatrudnienie 1700 pracowników. Miał on zagwarantować pokrycie zapotrzebowania na maszyny dla wszystkich kablowni krajowych oraz przeznaczyć około 30% produkcji na eksport. Głównym celem eksportu było uzyskanie środków dewizowych na spłatę zakupionych licencji oraz dla niezbędnego importu kooperacyjnego.

Inwestycja obejmowała budowę pięcioramienowej hali produkcyjnej powiązanej z siedmiopiętrowym biurowcem oraz parterową zabudowę magazynową z zapleczem socjalno-bytowym. Dla sprawnego wdrożenia licencji powołano zespoły konstrukcyjne i technologiczne. Zespołem wdrażania licencji do produkcji kierowali: Marian Köhler, Andrzej Korczyński i Lucjusz Starczewski, a do technologii Tadeusz Reczyński. Zespołem zajmującym się napędami i sterowaniem kierował początkowo Tadeusz Raszyk, a następnie Janusz Nowak.

Zaangażowanie młodych, świetnie wyszkolonych fachowców, umożliwiło terminowe i bezproblemowe wdrożenie licencji. Dużą zasługą we wdrażaniu licencji, a przede wszystkim w sprawnej przeprowadzce produkcji ZMK ze starych pomieszczeń do nowego zakładu, było osobiste zaangażowanie się nowo powołanego dyrektora technicznego Krakowskiej Fabryki Kabli Augustyna Olszewskiego.

Równocześnie z budową nowego zakładu w „starym” trwa nabór, szkolenia i produkcja pierwszych urządzeń licencyjnych. Pierwszą z linii wytłaczarkowych o średnicy ślimaka 60 mm wykonano już w 1972 roku i uruchomiono ją w KFK na wydziale kabli telefonicznych.

W tym czasie ZMK zatrudniał 650 pracowników ogółem, w tym 130 pracowników umysłowych. W grupie pracowników umysłowych zatrudnionych było 40 inżynierów konstruktorów i 20 technologów. Przyjęty cykl szkolenia i sukcesywne przejmowanie nowych powierzchni produkcyjnych od przedsię-

Ryc. 4.1.64 Linia
wytłaczakowa LW-60

biorstwa budowlanego pozwalały na natychmiastowe ich zagospodarowywanie. W 1973 roku cała załoga przeprowadziła się do nowego zakładu. Projektowane zatrudnienie 1700 osób nie zostało osiągnięte, a w szczytowym okresie wynosiło 1480 pracowników. Był to zakład w pełni samodzielny, podporządkowany kombinatowi Polkabel, a po jego likwidacji Krakowskiej Fabryce Kabli. Wysoko wyspecjalizowana kadra zaplecza technicznego i produkcji bezpośredniej, specjalistyczne zamaszynowanie zakładu, bogate archiwum dokumentacji własnej wzbogacone zakupem licencji stworzyły możliwości realizacji prawie każdego zadania w zakresie budowy kompletnych linii technologicznych lub poszczególnych maszyn dla przemysłu kablowego.

Dla poszerzenia asortymentu produkcji nowoczesnych maszyn dla przemysłu kablowego, kierownictwo firmy postanowiło wykonać kolejny krok w nowoczesność. W 1978 roku zakupiono licencję na produkcję ciągarek w renomowanej niemieckiej firmie Niehoff KG. Licencja obejmowała ciągarki od tzw. grubociągów aż do mikrociągów wraz z niezbędnymi urządzeniami towarzyszącymi. Umożliwiały one przeciąganie drutów Cu i Al z walcówki podbiegowej o średnicy 13 mm na wymiary nawet do średnicy 0,03 mm. Zaplanowano, że ze środków centralnych zostaną pokryte koszty dewizowe importu kooperacyjnego elementów nie produkowanych w kraju (jak np. ceramiczne koła ciągowe), jak i specjalistycznych obrabiarek. Również ze środków centralnych miały być rozbudowane powierzchnie produkcyjne ZMK o kolejne dwie nawy. W związku z załamaniem się sytuacji gospodarczej w kraju, na przełomie lat siedemdziesiątych i osiemdziesiątych, środków tych zakład nigdy nie otrzymał, co wpłynęło na poważne opóźnienie wdrożenia licencji.

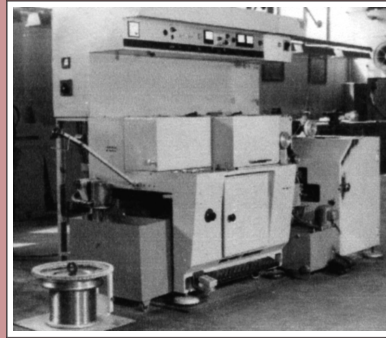
Dopiero reforma systemu finansowego Państwa w 1982 roku umożliwiła finansowanie wdrożenia licencji ze środków własnych KFK, które w postaci odpisów dewizowych z eksportu były w dyspozycji zakładu.

Wdrażanie licencji rozpoczęto w 1983 roku a zakończono w 1991 roku wyprodukowaniem dla zakładu macierzystego dwudrutowego grubociągu typu MM85. W tym też czasie uzyskano od firmy Niehoff zgodę na produkcję ciągarek wielodrutowych, pasemkowych. Dla sprawnego wdrożenia licencji powołano zespoły konstrukcyjno-technologiczne. Kierownikiem zespołu mechanicznego był Lucjusz Starczewski, a w jego skład wchodził między innymi Krzysztof Kobak, Kazimierz Głuc, Zbigniew Pikul, Bogdan Bogusz. Kierownikiem

zespołu elektrycznego był Janusz Nowak a w jego skład wchodził m.in.: Jan Kuśniak, Antoni Dańda, Józef Kapusta, Adam Augustyn. Od połowy lat osiemdziesiątych standardowe wyroby Zakładu Maszyn Kablowych to:

- kompletne linie ciągarnicze drutów Cu lub Al z walcówki o średnicy 13 mm na druty gotowe o średnicy nawet do 0,003 mm, z możliwością ich żarzenia w procesie ciągnięcia;
- ciągarki drutów ocynowanych;
- ciągarki drutów w pasemkach;
- kompletne linie wytłaczarkowe do nakładania izolacji i powłok kablowych z dowolnych tworzyw termoplastycznych lub gumy, w układzie pojedynczym lub tandemowym. Wszystkie agregaty napędzane silnikami prądu stałego, sterowane automatycznie.
- linie do produkcji przewodów w izolacji i osłonie gumowej z ciągłym procesem wulkanizacji;
- kompletne linie do produkcji przewodów nawojowych w emalii, emalia-szkło, papierze, bawełnie, przędzy z włókien sztucznych;
- wszelkiego rodzaju urządzenia skręcające, jak: skręćarki dławiące (pęczkowe), skręćarki koszowe pojedyncze lub tandemowe, skręćarki fazowe itp.;
- linie do nakładania na kable warstw ochronnych, tzw. panczerki, taśmami lub drutem stalowym;
- dowolne typy urządzeń peryferyjnych: zdawcze, nawijarki stacjonarne traversujące, przewijarki kabli, przewodów, drutów, krążkarki itp.

Montaż, uruchomienia i usługę serwisową maszyn u odbiorców prowadził własny oddział serwisu, wyłoniony z pracowników biura konstrukcyjnego i produkcji, zorganizowany i kierowany przez Macieja Kozubę, w skład którego wchodził: Edward Cywicki, Jerzy Bubak, Wiesław Brzeziński, Małgorzata Niedzielska i inni.

Ryc. 4.1.65 Maszyna ciągarnicza M-350

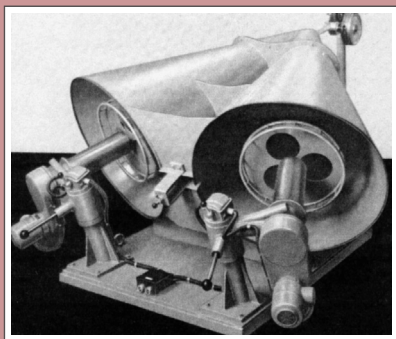
W latach siedemdziesiątych na terenie aglomeracji krakowskiej powstał problem niszczenia poprzez korozję stalowych rur gazowych ułożonych w bardzo agresywnym środowisku. Dla rozwiązania tego problemu został powołany zespół złożony z pracowników Huty im. Sędzimir (HiS) i ZMK. Zadaniem zespołu było opracowanie linii wytłaczarkowej do pokrywania rur stalowych antykorozyjną powłoką polietylenową. Ambitne zadanie zostało zrealizowane w latach 1979-1982, a korzyści czerpią wszyscy użytkownicy rur produkcji HiS. Za wdrożenie tematu zespół wyróżniono:

- Nagrodą Zespołową Prezydenta Miasta Krakowa „Za wdrożenie osiągnięć w dziedzinie nauki i techniki w 1982 roku”.
- Nagrodą NOT (Naczelnej Organizacji Technicznej) „Za wybitne osiągnięcia w dziedzinie techniki w 1983 roku”. Nagroda Zespołowa Pierwszego Stopnia.
- Nagrodą Ministerstwa Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki za udział w realizacji ważnej dla gospodarki narodowej pracy a zakresie rozwoju nauki i techniki pt. „Opracowanie technologii prototypowej linii technologicznej do powlekania zewnętrznych powierzchni rur stalowych trwałymi powłokami z tworzyw sztucznych” – grudzień 1984 r.

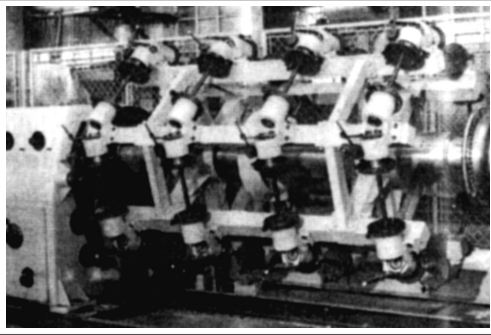
Ponadto Zakład otrzymał patent nr 122652 na „Przyrząd do powlekania wewnętrznych powierzchni rur stalowych” w roku 1979 oraz patent nr 118276 na „Sposób powlekania rur stalowych” w 1979 roku. Z Zakładu Maszyn Kablowych nagrody otrzymali również: Augustyn Olszewski, Andrzej Korczyński, Leopold Malinowski, Marian Köhler, Janusz Nowak, Maciej Kozub.

W 1982 r. następuje likwidacja systemu nakazowo-rozdzielczego i likwidacja zjednoczeń. Kierownictwo przedsiębiorstwa KFKiMK podejmuje decyzję o samofinansowaniu szerokiego programu inwestycyjnego obejmującego modernizację następujących wydziałów: metalowni, gumowego, silnoprądowego i kabli sygnalizacyjnych. Na realizację tego planu przeznaczona została większość mocy produkcyjnych Zakładu Maszyn Kablowych.

W tym samym czasie Zakład opracowuje dokumentację na pierwsze wytłaczarki do gumy o średnicach ślimaków 30 mm, 90 mm i 120 mm. Równolegle w biurze konstrukcyjnym powstaje dokumentacja prototypowej linii do ciągłej wulkanizacji przewodów w gumie. Projekt zostaje zrealizowany w 1986 r., a jego wdrożenie na Wydziale Przewodów KFK przyniosło znaczny postęp jakościowy i ilościowy w produkcji przewodów do odbiorników ruchomych.

Ryc. 4.1.66 Urządzenie zdawcze do pracy ciągłej

Ryc. 4.1.67 Kosz na drut do pancerki kabli

W ramach modernizacji Wydziału Kabli Energetycznych KFK Zakład buduje dla niego dwie pancerki uniwersalne do kabli silnoprądowych.

Dla modernizowanego wydziału metalowni KFK Zakład buduje grubociąg typ MM85 i wyposaża go w trzy rodzaje urządzeń odbiorczych: nawijkę na szpule, nawijkę na bębny i nawijkę w krążki. Wydział otrzymuje również dwa średniociągi typ M315.

Inżynierowie Tadeusz Janotka, Jerzy Róg i Tadeusz Tabiś opracowują nowoczesną oprzędarko-wypalarkę do cienkich drutów nawojowych (poniżej średnicy $\varnothing 1$ mm) w izolacji szklano-lakierowej. Urządzenie to zostaje przekazane do eksploatacji na wydziale przewodów w 1990 r.

W 1990 r. wykonano pierwsze wytłaczarki do gumy. Znalazły one zastosowanie w liniach wytłaczarkowych-tandemowych nakładających w jednej operacji wypełnienie gumowe i powłokę z PVC na nowych typach kabli.

W 1991 r. wydział metalowni KFK otrzymuje z ZMK nową linię ciągniczą – grubociąg dwudrutowy typ MM85 dzięki czemu można było powiększyć wydajność produkcji drutów Cu.

W 1992 r. dla Wydziału Kabli Energetycznych KFK Zakład buduje linię wytłaczarkową tandemową LW-183 do nakładania w jednej operacji wypełnienia z gumy niewulkanizowanej i powłoki z PVC na kable o dużych przekrojach. W 1994 r. w nowo wybudowanej hali produkcyjnej Wydziału Przewodów w Gumie ZMK instaluje dwie poziome linie wytłaczarkowe do ciągłej wulkanizacji przewodów w gumie. Prowadzącym temat był Marian Köhler.

Lata 1994-1997 to dalszy rozwój inwestycyjny KFK, co w oczywisty sposób wpływa na wzrost produkcji ZMK. W tym okresie grupa inżynierów: Marian Köhler, Marek Małyś, Antoni Dańda, Piotr Garliński, Jan Kusiak i inni, opracowuje konstrukcję linii wytłaczarkowej do produkcji przewodów cienkich w izolacji z PVC pracującą z prędkością do 1000 m/min. Została ona wyposażona w nietypowe urządzenia, takie jak: automatycznie napędzane urządzenia zdaw-

czo-odbiorcze, dwutarczowy odciąg, wielokrotne wanny do chłodzenia izolacji, automatyczną nawijarkę na duże szpule itp.

W 1995 r. ZMK zbudował tego typu linię dla Wydziału Telefonicznego oraz linię wytłaczarkową, z urządzeniem do żelowania ośrodków i do wzdłużnego nakładania tzw. „bariery Glovera” na kablach telefonicznych.

Fenomen Zakładu Maszyn Kablowych, rozpoczęty w 1947 roku, trwał do 1999 r. tj. przez 52 lata. Jego symbioza z Krakowską Fabryką Kabli jest niepowtarzalna w skali światowej.

W dniu 22 stycznia 1999 roku Zakłady Kablowe TELE-FONIKA s.c. przejmują od KGHM większościowy pakiet akcji KFK SA. Nowi właściciele podejmują decyzję o likwidacji Zakładu Maszyn Kablowych dla obniżenia kosztów produkcji sensu stricto kablowej. Ta decyzja jest praktycznie końcem historii Zakładu Maszyn Kablowych.

Zmiany ustrojowe kraju, szeroki dostęp do najnowszych technologii światowych w dziedzinie kablownictwa, łatwość zakupu potrzebnych maszyn i urządzeń w wyspecjalizowanych firmach, legły u podstaw likwidacji tej gałęzi produkcji w Krakowskiej Fabryce Kabli. Miejsce zlikwidowanego ZMK zajmują częściowo nowe, niezależne firmy prywatne, które świadczą na zasadzie komercyjnej usługi dla TELE-FONIKA Kable S.A. Są one w jakimś stopniu spadkobiercami tradycji i kontynuatorami dawnego Zakładu Maszyn Kablowych. Należą do nich:

- W 2000 roku TELE-FONIKA sprzedaje ZMK. Nowi właściciele Wiesław Janus i Leszek Wilk organizują firmę ZAMAK na bazie dawnego ZMK, przejmując jego logo, archiwizację techniczną oraz część specjalistycznych obrabiarek. Siedziba firmy: Kraków, ul. Półłanki 76 i 78, oraz Skawina, ul. Piłsudskiego 23. Zatrudnienie: 60 osób ogółem, w tym około 60% dawnych pracowników ZMK. Produkcja: części zamienne do maszyn kablowych, w tym układy plastyfikacyjne do wytłaczarek, montaż i uruchomienie maszyn, usługi serwisowe.

- Firma MANEX Sp. z o.o., powstała w 1987 r. Założyciele: Kazimierz Gluc, Janusz Nowak, Lucjusz Starczewski. Siedziba firmy: Kraków, al. Słowackiego 39, oraz Skawina, ul. Piłsudskiego 24. Zatrudnienie: 48 osób, w tym 30% dawnych pracowników ZMK. Produkcja: kable i przewody elektryczne, maszyny i linie technologiczne, montaż maszyn i linii technologicznych, usługi serwisowe.

- Firma ZAMIN Sp. z o.o., założona w 1999 r. Założyciele: Feliks Ciółko, Tadeusz Gruca, Krzysztof Kobak, Teresa Sznajder. Siedziba firmy: Kraków, ul. Fredry 32. Zatrudnienie: 20 osób ogółem, wszyscy są byłymi pracownikami ZMK. Produkcja: specjalistyczne narzędzia do produkcji kabli i przewodów, montaż maszyn, części zamienne, usługi serwisowe.

- Firma COMPREX Sp. z o.o., założona w 1988 r. Założyciele: Adam Augustyn, Jerzy Bubak, Antoni Dańda, Józef Kapusta. Siedziba firmy: Kraków, ul. Domały 11. Zatrudnienie: 25 osób ogółem, w tym 40% pracowników dawnego ZMK. Dobrze zorganizowany zakład produkcji maszyn dla przemysłu kablo-